

at min Indstilling i 1ste Pæsus af mit principale Forslag antages, og jeg skal dertil anbefale samme; thi jeg kan ikke troe, at man, naar man forøvrigt gaaer ind paa at indrømme, at vedkommende afgiftsydende Beboere i et Sogn tilkommer en Indskyldelse paa Valget af den Bestyrelse, der skal forestaae Sognets communale Anliggender, da kan blive staaende ved det Udtryk: „har sværet“; thi derved vil undertiden fremkomme den, om jeg saa maa sige, Unaturlighed, at en stor Deel af de paagjældende Classer i et Sogn ville kunne blive udelukkede fra at benytte deres Ret, ikke paa Grund af nogen særlig Egenskab hos dem selv, men alene paa Grund af en Virksomhed fra den i Function værende Sognebestyrelse. Det er jo Tilfældet efter den gjældende Lovgivning, at Sogneforstanderskaberne er overladt Bemyndigelse til at bestemme, hvorledes de ville anvende den Forpligtelse til at udføre 3 Dages Arbejde, som der paahviler Huusmænd og Indvænder i et Sogn, nemlig enten alene til Sneekastning, og da kunne de ikke benytte dem til andet Arbejde, eller til hvilket som helst andet Arbejde i Communen selv. Det er nu ofte Tilfælde, at der hengaaer mange Aar, inden at der falder saamegen Snee, at den behøves at kastes. Naar altsaa et Sogneforstanderskab ønskede at gaae i den Retning at indskrænke Valgertallet saameget muligt, saa kunde det gaae den Vej at ansætte Huusmændenes Forpligtelse alene til Sneekastningsarbejde, og saaledes opnaae, at en meget betydelig Deel af den paagjældende Klasse i Reglen blev udelukket fra Valgretten. Men, har jeg saaledes ikke kunnet frafalde den første Pæsus af mit Forslag, saa finder jeg heller ikke nogen Anledning til at frafalde den næste, nemlig den, som gaaer ud paa Bestemmelsen vedrørende det conservative Element i Bestyrelsen, og navnlig dets Opnaaelse ved en Censur paa Valgbarheden. Jeg har saameget mindre Grund dertil, som de Grindringer, der derimod ere gjorte, navnlig under Sagens foregaaende Behandling, ikke forekomme mig at være overbevisende. Jeg troer ikke, at den af mig foreslaaede Maade er upraktisk, og ingenlunde, at den, saaledes som det saa stærkt er udhævet af den ærede Ordfører og af den høitærede Indenrigsminister, at

den kan ansees, at være aldeles illusorisk. Jeg troer, at, naar man gaaer ud fra, at den større Besiddelse sikkrer, eller idetmindste giver en Sandsynlighed for Væretagelsen af Bestidelsesens Interesse ligeoverfor de Bestidelsesløses Bestræbelser, maa man ogsaa med fuld Føie kunne forudsætte, at den samme større Besiddelse gjør sig gjældende og bevirker en lige Sikkring, naar man blandt disse større Besiddere udvælger de Mænd, til hvem Communens Bestyrelse overlades.

Det forekommer mig virkelig — og jeg maa navnlig bede den ærede Ordfører tilgive mig, at jeg bruger dette Udtryk — at være noget modsigende at ville mene, at den større Besiddelse er sikkrere og tilstrækkelig sikkrere, naar den bringes i Forbindelse med Berettigelsen til at deeltage i Valgene, men derimod uden den mindste Betydning, naar man anvender den som Sikkringsmiddel under en Ordning, hvorved Vægten lægges paa Valgbarheden. Men, maa man nu indrømme, at der gives i sidste Tilfælde den samme Sikkerhed, som naar man lægger Vægten paa Valgretten, mener jeg, at den anden Omstændighed, nemlig, at denne Maade er langt simplere og fateligere og i Udførelsen mindre stødende, maa gjøre Udslaget, og at man da helst maa gaae ind paa at foretrække den fremfor den af Udvalget foreslaaede Maade. Hvad den 3die Pæsus af mit Forslag angaaer, da forekommer det mig, at den i det Væsentlige falder sammen med en Indstilling af Udvalget; ialtsald er Forskjellen ikke saa stor, at jeg videre skal opholde mig ved særligt at motivere dette Punkt; jeg har anført det, fordi det egentlig følger af sig selv, at der, hvis det, der gaaer forud, antages, gjøres en saadan Tilføjning for at bringe det Hele i Overensstemmelse. Hvad det sidste Punktum angaaer, nemlig hvad der skal forstaaes ved Afgift, og hvordan den skal beregnes, da mener jeg, at den er ikke overflødig, og navnlig nødvendig for at tydeliggjøre den Mening, at Arbejdsforpligtelsen skal tages i Betragtning, og ikke blot hvad der virkelig er udført, og, naar det i Slutningen hedder, at der skal medtages, hvad Noget maatte være paa Lignet til en fremmed Commune, da indrømmer jeg gjerne for